

SZENT KERESZT

AZ ALSÓNÉMEDI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
LAPJA

XII. ÉVFOLYAM 1. SZÁM – 2018. JANUÁR 7.

Szent Család

Egy világháború előtti kis hittankönyvben olvastam: „*Betelehem, kis falucskában – Karácsonykor, éjfél tájban Isten Fia ember lett, mint kisgyermek született. Őt nevezték Jézuskának, Édesanyját Máriának, ki pólyába takarta s befektette jászolba.*” – Természetesen ez a kis vers tovább is elbeszéli az Úr Jézus életét, de ez a kis részlet

is tanúskodik arról, hogy Ő emberként született; volt édesanyja, voltak rokonai: Szent Máté szövegében egyértelműen olvashatjuk, hogy egy alkalommal, amikor nagy tömeget tanított, „*anyja és rokonai megálltak kint és beszélni akartak Vele.*” - Szent József is szerepel az életében, hiszen amikor a názáretiek botránkoznak Benne, így beszélnek: „*nagy hallgatósága csodálkozott (tanításán): honnan vette mindezt? Kérdezték – kiadott Neki ekkora bölcsességet? Hogyan történnek ilyen csodák Átala? Nem az ács(fia) ez, Mária fia? Nem Jakab, József, Júdás és Simon testvére? És ugye nővérei is itt élnek köztünk?*” (Mk. 6,1-4.) - Ez a kifejezés egyértelműen tanúsítja, hogy az Úr Jézust az akkori átlagember csak úgy tudta elképzelni, hogy családi közösségbe született és családi közösségben él. – Igaz ugyan, hogy Édesanyján kívül Szent József atyaként - aggodalmaskodó, lelkiismeretes nevelőként gondoskodott Róla, de az

angyali jelenés nyomán tudjuk, hogy Ő az Úr Jézus nevelője a Szűzanyának pedig Jegyese volt (nem férje). – Ez a külső jelenés bizonyára azért volt szükséges, hogy a Szűzanyát az akkori szokások szerint meg ne kövezzék, amikor gyermeket várt, hogy mindenki lássa, így jár az, aki házasságon kívül lesz anyává. S ahogyan Szent József ácsműhelyében az Úr Jézus a verejtékes munkát „megszentelte”, úgy József házában az Édesanya (Mária) a gondos édesanya példáját állította minden asszony, feleség és édesanya elé. – Elképzelhetetlen is lett volna az Úr Jézust

olyan környezetben gondolni, ahol „szabálytalanság” a jellemző, hiszen az Úr Jézus már az Ó-szövetség értelmében a házasság tisztaságát és fölbonthatatlanságát tartotta elengedhetetlenül fontosnak. – Igaz ugyan, hogy a házasságtörő asszonyt „nem ítélte el”, de nem azért, mert helyeselte tettét, hanem irgalmasságból,

ezért hozzátette: „*menj és többé ne vétkezzél!*” – Manapság különösen időszerű az igazi, az Úr Jézus által megszentelt emberi kapcsolatra figyelni, hiszen „ezer oldalról” fenyegeti veszély ezt! – Még az egyszerű kisgyermek is érzi, ha családja „veszélyben van – egy „nehezen kezelhető” kisgyermekről hallottam, hogy fő problémája volt, hogy szülei állandóan vitatkoztak (veszekedtek) egymással, mert azért aggódott, hogy „*el fogtok válni!*” – Sok évvel ezelőtt, főtől káplán koromban hallottam, hogy a Gyermekvárosban, ahol az ég világán mindenük meg volt az ott Gondozottaknak, csak a családi élet melege hiányzott nekik, ha valakit meglátogatott valaki, sokan szaladtak eléje és kérdezték: „*ugye te vagy az én apukám, anyukám? - ugye hozzám jöttél?*” - ez a valóság akkor még könnyeket csalt a legkeményebb férfiak szemébe is. – Éreznünk kell, hogy nem elég könnyezni, imádkozni is kell a családokért – a mi családu-

kért is és még inkább igaz lelkiismerettel élni a családi életet! – Ismételten imádkozzuk tehát szentmisénk könyörgését és tegyünk is arról, hogy megvalósuljon: „*Istenünk, Te ragyogó példaképnek állítottad eléink a Szent Családot. Segíts, hogy nyomukban járjunk, gyakoroljuk a családi élet erényeit, mindig egyek maradjunk a szeretetben és így atyai házában örvendezzünk örök jutalmadnak!*”

Pekker Imre atya Szent Család Vasárnapján elmondott prédikációja. – Alsónémedi / 2017. december 31.

2018

Istenáldotta, békés, boldog új esztendő!

kívánunk minden kedves olvasónknak!

A Szent Kereszt újság szerkesztői,

az Alsónémedi Római Katolikus Egyházközség

Advent 1. Vasárnapja – December 03. - A jóságos Isten kegyelméből új egyházi évet kezdetünk ezzel a mai Vasárnapal. – Ez jelentese számunkra, hogy mindent másképpen értékelünk, mint eddig. – Először is azért, mert méltóképpen akarunk készülni a közelgő Ünnepre, a Karácsonyra; másrészt, mert méltó választ akarunk adni a jó Isten irántunk való szeretetére, de azért is, mert érezzük, hogy életünket „alakítani” kell az Ő tetszésére – különösen akkor, amikor erre lehetőséget kapunk – márpedig kapunk az új egyházi év eseményei által. Isten az Ő szeretetével először is megvilágítja a mi emberi életünket. – Biztos, hogy nehéz beismerni, hogy mindennapi cselekedeteink „nem tökéletesek”, pedig lehetnének azok is! – Sokszor a sötétség szimbólumával jellemezhetjük dolgainkat. – Sok évvel ezelőtt láttam egy magyar filmet: *Két vallomás* címmel. Ebben egy fiatalokból álló társaság az éj leple alatt lopni indult. Mikor a helyszínre értek, meglepetten látták, hogy a közelben ég egy villanylámpa, ami zavarta „tevékenységüket.” – Az egyik résztvevő, egy fiú elővette zsebéből a csúzlit és egy pillanat alatt szétlőtte a villanykörtét. – Így már zavartalanul tevékenykedhettek. – Petőfi Sándor *az Apostol* c. elbeszélő költeményében arról ír, hogy egy részeg ember az éjszaka sötétjében kitámolyog a kocsmából és a küszöbön belebotlik valamibe- később derül ki, hogy a küszöbön egy kitétt kisgyermek fekszik; hazaviszi, felneveli, ha már „belebotlott”, mert olyan sötét volt: „*mint a kibérelt lelkiismeret.*” – A sötétségről még annyit, hogy az Úr Jézus szenvedéstörténetében olvashatjuk, amikor az Úr Jézus Júdásnak átadja a bemártott falatot, az nyomban eltávozott, ment végrehajtani az árulás folyamatát, amikor kilépett az utolsó vacsora terméből, „*éjszaka volt!*” – A köznyelv is így jellemzi a rosszakaratú cselekedeteket, „*sötétség dolgai.*” – A jóságos Isten az új, kegyelmi esztendőben segíteni akar abban, hogy ránk ezek ne legyenek „jellemzők.” – Mindig is segíteni akart a tévelygő emberen, prófétái által hirdette a „világosság cselekedeteit”, jelezte a helyes és Neki tetsző dolgokat. Ezúttal is „jelzi”, hogy mit tegyünk és mi a helyes, hogy mire elérkezik a *Megtestesülés Ünnepe* semmi ne álljon útjában érkezésének! – A jóindulatú emberek már az Ő-szövetségben vágyakoztak a jóra pl. Izajás szavaival: „*vétkeztünk; bűneinkben vagyunk régtől fogva, bárcsak megszabadulnánk!*” – A Szentlelkében Szent Pál a korinthusiakat és ezzel együtt minket is így biztat: „*feddhetetlen legyetek!*” – az Úr Jézus pedig az Evangéliumban hangoztatja: „*legyetek éberek!*” vagyis készek a jóra, akik nem a sötétség cselekedeteivel „töltik” az idejüket, hanem a kegyelem befogadására és a lelki megújulásra! – Az Advent folyamán teremjük az Istennek tetsző élet gyümölcsseit, ahogyan a jó föld jó gyümölcsöket terem! – Ehhez komolyan kell vennünk szentmisénk felajánló könyörgését: „*hogy az égieket szeresdük és az örökkévalókhöz ragaszkodjunk!*”

Advent 2. Vasárnapja – December 10. - Gondolatban menjünk el Galileába egy városkába, ahol az Úr Jézus sok embert tanít és „*miközben még a néphez szólt, Anyja és testvérei (rokonai) megálltak kint és beszélni akartak Vele. Valaki figyelmeztette: Anyád és testvéreid kint állnak és beszélni akarnak Veled! De Ő megkérdezte: a hozzá szólt: Ki az Én Anyám és kik az én testvéreim? – Aztán kitérta karját tanítványai felé és így szólt: ezek az én anyám és testvéreim! Aki teljesíti mennyei Atyám akaratát, az mind az Én testvérem, nővérem és Anyám!*” (Mt. 12, 46-50.) - Erről az eseményről ír még Szent Márk és Szent Lukács is; valószínűleg azért, mert nagyon fontos dolgról van szó. – Ezek által lehet csatlakozni szentmisénk bevezető gondolataihoz: (Iz.) „*hallani fogjátok dicsőséges szavát, szívetek öröme!*” Kell, hogy magától értetődő legyen, ha valaki szól hozzánk, figyelünk rá; örülünk neki, hogy „szóra méltótt bennünket.” – Különösen fontos ez, amikor az Isten akar szólni hozzánk. – Az Ő szava ugyanis lélek és élet a számunkra. – Ma éppen az Olvasmányban találjuk, hogy úgy akar banni velünk, emberekkel; hálátlan teremtményeivel, mint a jó Pásztor: „*karjaiba veszi bárányait; ölében hordozza őket, az anyajuhokat pedig nagy gonddal vezeti.*” – Mindezt azért teszi, hogy könnyebben megvalósíthatassuk, amit a Szentlelkében Szent Péter üzen nekünk is: „*tisztán és feddhetetlenül*” élhessünk életünk minden napján. – Meg kell hallgatnunk szavát, de ez még kevés! Amit mond nekünk, meg is kell tennünk! – Szent Lukács szövegét hívjuk ennek bizonyítására: „*egy asszony a nép közül így kiáltott: Boldog a méh, mely Téged hordozott és az emlí, melyet szoptál! – Ő azonban hozzáfűzte: boldogabb, aki hallgatta és megőrizte Isten ígését!*” (Lk. 11, 27-28.) – Az Úr Jézus tanítása egyértelmű: meg is kell valósítani a jóra való biztatást; a szent tanítást; csak úgy tudjuk megvalósítani, amit az Evangéliumban Izajás próféta nyomán Keresztelő Szent János hirdetett a pusztában: „*készítsétek el az Úr útját; tegyétek egyenessé ösvényeit!*” – Ennek értelmében: „*Joakarral munkálkodjunk a bűn görbe útjainak egyenessé tételén!*” – A bűn az, ami a jó „útjában áll.” – A bűn kegyetlen valóság, ami nem engedi, hogy készséges lélekkel igant mondjunk Istenünk akaratára. – A bűn nyomában fakadnak az ember életét „eltorzító” események; azért kell őszinte lélekkel kérni a tőle való szabadulást; azért kell nekünk, magunknak is fáradozni, hogy „*bűn nélkül éljünk!*” – A tőlünk telhető legnagyobb igyekezettel, jószándékkal és jóra való törekvéssel mondjuk együtt felajánló könyörgésünk szavait: „*Istenünk, engeszteljene ki alázatos imádságaink és felajánlott adományaink; és bár érdemeink elégtelenek, megbocsátó jóságoddal siess segítségünkre!*” – Tudnunk kell, amiről Báruk próféta beszél, nagyon is valóság: „*Istentől jön az öröm!*” – Itt a legfőbb ideje, hogy „*a földi dolgokról okosan gondolkodjunk és az égiekhez ragaszkodjunk!*” – Igyekezzünk követni a júdeaiak példáját, akik kimentek a pusztába, hogy hallgassák Keresztelő Szent János szavait és meghallva bűnbánatot tartsanak és megtérjenek. – Így kapcsolódott egybe valamikor a szó és a tett – ne engedjük, hogy ez ma másképpen legyen!

Advent 3. Vasárnapja – December 17. - Mindenki tudja, hogy milyen bonyolult világban élünk. Még a jóra legelkötelezett testvéreink is sok problémával találják szemben magukat. – A legtöbb esetben a hallgatást gyávaságnak tartják; a szelidséget és béketűrést „mamlaszágnak” minősítik és sorolhatnánk sokáig, hogy a helyes dolgoknak milyen következményei vannak. – Ahogyan a gyöngyösi plébános atya mondja: „*a bűn beleditott, az ember eltorzította azt a szépséget, amilyennek megálmodta a Teremtő. ... azt tapasztaljuk, hogy semmi sem oké!*” – Igaz ugyan, hogy a problémák tömkelege közepette is az ember „*másnak, szembnek, többnek szeretne látszani, mint amilyen valójában*” – az események azonban egészen mást „igazolnak.” – Ezen a furcsa helyzetben senki más nem tud változtatni, csak a az Údvözítő, Akinek születés-ünnepére, eljövételének megünneplésére készülünk. – Már a külsőségekben is jelezzük, hogy örülünk ennek, hiszen a liturgikus szín a rózsaszín – nem a piros szín halványabb árnyalata, hanem a bűnbánati liláé, szóhat az orgona és lehet virággal díszíteni az oltárokat. – Ez az öröm azonban nem felelgeti velünk a készület komolyságát, továbbra is fontos a lelki felkészülés, amit nem pótolhat semmi vásárlási láz, semmiféle csillogás... valami másra van szükség! – Ez a valami az Istennek tetsző lelkület. – Érdemes elgondolkozni azon, hogy, ha az ember meg akar elégedni önmagával, lelki a dolgokat kell nagyon komolyan venni! – Sokat gondolkodtam azon, hogy mindenféle „segítés” végső soron lelki alapokon történik. – Megszólítják az embereket, hogy „*jónak lenni jól!*” – hívják az adományvonalat, segítsenek a rászorulókon, de ennek a „mozgató rugója” az Úr Jézus tanításán nyugszik Aki többek között azt is mondta: „*amit a legkisebbek közül eggyel tettek, Nekem tettétek! ... adjatok és akkor ti is kaptok; jó, tömört, megrázott mértékkel mérnek majd öletekbe!*” – Ezt a lelkületet nem lehet másképpen „megszerezni” magunknak, csakis „*egyedül a Megváltó hozza meg!*” – Ő adja nekünk ajándékba és vele együtt az igazi boldogságot, a boldog megalégedettséget. – Önzetlenség és áldozatkészség kell ahhoz, hogy mindez megvalósuljon; ezek pedig keresztény erények, amik elérésére Szent Pál biztat a Szentlelkében, amikor mondja: „*tökéletesek legyetek!... mindenféle rossztól óvakodjatok!*” – Sokat segít nekünk mindaz, ami „*Betániában történt*”, amikor félreérthetetlenül kimondta, amit már régen megüzent a világnak az emberszerető Isten Izajás próféta által: „*a pusztában kiáltó szava: egyengessétek az Úr útját!*” Ez tanítás ma is hangzik, Egyházunk tanítja és tanításának fényével akarja vezetni a nemzeteket, hogy mindenki biztos legyen abban, mi az Isten akaratá mindenkiért, ahová éppen állította; „*Isteni erőforrást*”, is ad hozzá, hogy ne fáradjunk bele jól tenni, „*hogy a földi élet küzdelmei között állhatatosak maradjunk a hitben; örvendezők a reményben és tevékenyek a szeretetben!*” – Segíteni és erősíteni akar abban, hogy „*ne érezzük tehernek a keresztény életet.*” – Fogadjuk Tőle mindezt hálával és mélységes cselekvő-készséggel!

Advent 4. Vasárnapja – December 24. - Nagyon is zajosan „alakulnak” az események napjainkban. – Miközben a különböző témák sokasodnak, Anyaszentegyházunk hirdeti az Evangélium örömhírét; lényege ennek, hogy közeledik a megtestesülés Ünnepe, amikor közénk jön az Údvözítő, Aki földre szállásakor „*kiüresítette Önmagát; szolgálai alakot öltött ... és mindenben hasonló lett hozzánk, a bűnt kivéve!*” – Leszállt a Mennyből, hogy mi fölemelkedhessünk Annak magasztosságára. – Bizonyára ezt példázza az Olvasmányban Dávid király esete, aki telve jó szándékkal és Isten iránti mélységes tisztelettel, a frigszekrénynek méltó hajlékot akar építtetni. – Eközben kapja a figyelmeztetést, hogy nem ő fogja felépíttetni ezt a hajlékot; nemcsak azért, mert sokat háborúzott és „*sok vért ontott*” hanem bizonyára azért is, mert az Isten így akarta tudtára adni, hogy Őt a nagylelkűségben nem lehet fölülmúlni. – Emlékezteti ezért Dávidot, hogy honnan választotta ki és emelte királyi méltóságára, hogy a király szívből tudja mondani a 88. Zsoltár szavait: „*hadd énekeljem örökké Urunknak irtalmas jóságát!*” és ne feledje, hogy Isten Az, Aki „*megszilárdítja trónját nemzedékről-nemzedékre.*” – Bizonyára ezt a lelkületet akarja „felébreszteni” Szent Pál a rómaiakhoz írt leveleiben, amikor arról beszél, hogy „*egyedül a bölcs Istennek legyen dicsőség!*” (Róm. 16, 27) – Jóságos Údvözítőnk, Aki „*értünk, emberekért, a mi üdvösségünkért leszállt a Mennyből, megtestesült a Szentlélek erejéből Szűz Máriától és emberré lett*” („nagy” Hiszekegy), egy alkalommal azt mondta: „*mondom nektek, sok próféta és igaz ember kívánta látni, amit ti láttok, de nem láthatta, és hallani, amit ti hallotok, de nem hallhatta.*” – Mondhatjuk, hogy a szó nemes és szép értelmében mindez ma már megvalósult: mi hallhatjuk az Evangélium örömhírét és láthatjuk sok készséges ember jócselekedeteit, áldozatvállalásait... amiket az Úr Jézus tanítása nyomán megvalósítanak. – Karácsony Szent Ünnepe közeledtével szebbnél-szebb szentírási gondolatokat hallunk, amik „megörvendeztetik” lelkünket: „*a Messiáskirály napjainak az igazság virága nyílik és teljes béke lesz...jön már, Akit várunk, nem késlekedik és nem lesz többé félelem határainkon...;eljön hozzánk felkelő Napunk a magasságból, hogy lépte-* (Folytatás a(z) 3. oldalon)

inket a békeesség útjára vezérelje...; áldást nyer Benne a föld minden nemzetsége...; aki meghallja szavam, ajtót nyit, bemegyek hozzá, velem eszem, ő meg Énvelem!” – mondhatjuk: lelki szemeikkel „megláthatjuk üdvözítő Istenünket.” – megvalósul az adventi prefáció gondolata: „látható valóságban nyerjük el, amit ígérésében bízva várunk.” – megtapasztalhatjuk, hogy „Ő megadja nekünk, hogy születésének Ünnepeét örvendezve várjuk és imádságban, virrasztva, dicséretében ujjongva” ünnepelhessünk. – Hála mindezekért az emberszerető Istennek! – Hálánk kifejezésére őszinte szívvel imádkozzuk: „Dicsőítünk Téged, áldunk Téged, imádunk Téged, hálát adunk Neked nagy dicsőségédért!” (szentmise dicsőítő éneke)

Roráte

Adventben reggelenként 6 órától Roráte miséket tartottunk, ezzel is készülve az Úrjövetre.

A Roráték után (ahogy a kötelezettségek engedték) közös reggelin és egyúttal részt a fiatalok.

Adventi gyertyagyűjtás a templomban

2017-ben is a szokott módon gyermekek készültek egy rövid ünnepeléssel a gyertyák meggyűjtéséhez. Köszönjük a gyerekek és felkészítőik fáradozását!

Adventi lelki gyakorlat

Lelki gyakorlatunkat 2017. december 8-9-10-én, az esti szentmisék keretein belül tartottuk, **Fekete Roland Dunaharaszti—Taksony káplánját** szavait hallgathattuk meg felkészülésként.

Triduum I.

„Egyszer a falusiak elhatározták, hogy esőért imádkoznak. Az ima napján mindenki kivonult a mezőre, de csak egy kisfiú volt, aki hozott magával esernyőt. Ez a **HIT**.

Amikor éjjel aludni térünk, nincs rá biztosíték, hogy reggel felébredünk. Mégis beállítjuk az ébresztőórát. Ez a **REMÉNY**.

Amikor egy egyéves gyermeket a levegőbe dob az apja, nevet, mert tudja, hogy el fogja kapni. Ez a **SZERETET** bizalma.”

A Boldogságos Szűz fatimái megjelenésének 100. évfordulóján, különösen is a szívünkben hordozzuk az Ő életpéldáját. A hit, a remény és a szeretet isteni erények tündökölnék számunkra életében, és példát adnak az Istent követő hűségesebb élethez.

Szűzanyánk földi életének két kedvelt képe van. A gyermek Jézust karjaiban tartó Istenanya, és a halott Krisztust ölelő Fájdalmas Anya képe. Mindkét kép közel áll az ember szívéhez, mert egy gyermekét ölelő édesanya öröme mindenkit megérinti. És ne tagadjuk, előbb – utóbb mindannyiunk életében része lesz a fájdalomnak, a tragédiának, és megérint a Fájdalmas Istenanya szenvedése.

És van két képe az örökkévalóságból is: a Szeplőtelen Fogantatás képe, amikor is a lábával eltiporja az ősellenség, a Sátán fejét. Valamint a beteljesülést hirdető mennybe fölvetett Boldogszony képe, akinek a ruhája a Nap, a lába alatt a hold és a fejét 12 csillagból álló korona. Ma azt kérdezzük Tőle, életpéldájára tekintve, mi a feltétele annak, hogy mi is a mennyei dicsőség részesei lehessünk?

Ismerjük életéből azt az eseményt, amikor Erzsébet háznak küszöbén a hálát adó Mária énekre fakad: „*Ime, mostantól fogva boldognak hirdet engem minden nemzedék*” (Lk 1,48). Ma már nyilvánvaló, hogy nincs más név, melyet annyszor kapcsolnának össze a „boldogságos” jelzővel, mint Mária neve. Tény azonban, hogy Isten Máriától is elvárta az emberi közreműködést a sa-

(Folytatás a(z) 4. oldalon)

ját hivatása földi útján, és ugyan úgy elvárja minden ember részéről az aktív hozzáállást. Ez az emberi közreműködés elsősorban azt jelenti, amit Erzsébet mondott Mária-nak: „*Boldog vagy mert hittél.*” (Vö: Lk 1,45) Ebből tudhatjuk, hogy a mi életünk is akkor lesz boldog, ha az Isten akaratához igazodik. Az ember nem találhatja meg saját boldogulását és üdvösségét, csak a Teremtő Isten akaratához igazodva. Bennünket is boldognak fognak mondani, ha hiszünk Isten szavának, és miénk lesz az örök üdvösség.

Azt azért megkérdezzük: honnét vette az erőt a Szent Szűz ehhez a hősi élethez? A Szentírás alapján erre két magyarázat lehetséges: az Istenbe vetett hit, és az Istenre való teljes ráhagyatkozás. A hit és a bizalom lángja lobogott benne, mert tudta, hogy ha az Isten ad keresztet, ad hozzá elég erőt is. Kérte ezt az erőt az angyali üdvözlés hajnalán, és attól fogva minden nap, élete egész folyamán. Az Istenre való teljes ráhagyatkozását pedig az angyal szavaira kimondott „*IGEN*” hirdeti! Amit Isten akar, az csak jó lehet. Nem érti az Ószövetség jövődöléseit, nem érti pontosan az angyal szavait, de ha Isten így intézte a megváltás művét, az csak jó lehet. Nem üres, és nem értelmetlen a Gondviselés művében a szenvedés sem, mert erről hittel meggyőződött, így volt ereje ott állni a kereszt tövében, melyen Szent Fia szenvedett.

Ezt szeretnénk megtanulni Tőle... Krisztus életéhez hozzá tartozott a kereszt. Mária életéhez is hozzá tartozott a kereszt. A Krisztust követő ember életéhez is hozzá tartozik a kereszt. Mi is csak az Istenbe vetett hittel és bizalommal, a ráhagyatkozás lelkületével tudunk a nehézségekben helytállni.

„*Boldog, aki hitt annak beteljesedésében, amit az Úr mondott neki.*” (Lk 1,45) – ebben a mondatban szerepel az Isten akarat, üzenete, az ember hozzáállása, magát Istenre bízó hite. Ezt Ő mindig tudta és tapasztalta. Soha el nem felejtette, mindig beleegyezett. Ezért volt benne tökéletes az Isten tervének beteljesedése. Élete Isten terveire való ráhagyatkozás, nemcsak az angyal üzenetére adott válaszban, hanem mindig, akár hét örömeinek, akár hét fájdalmának napja virradt reá. Hitte, hogy Isten szándékánál nincs jobb, és erre a hitre építette életét. Melyek beteljesedése a mennybe felvett Boldogasszony dicsősége.

Mi emberek ezt sokszor elfelejtjük, és az Isten tervénél jobbat akarunk keresni magunknak. Pedig a mi életünk útját is az Isten gondolta el. Ránk is igaz, amit Jeremiás prófétának mondott: „*Mielőtt születél,*

ismertelek téged...” (Vö: Jer 1,5). A Teremtő Isten akaratára számunkra is az az út, amely örök célunkhoz, a mennyei dicsőségbe elvezet.

Reá alkalmazza az Egyház a Szentírás szavait Sirák Fia könyvéből: „*Jó illatot árasztok, mint a szőlőtő, és virágomból pompás, dús gyümölcs terem. Anyja vagyok én a szép szeretetnek, az istenfélelemnek, megismerésnek és a szent reménynek. Nálam van az út és az igazság minden kegyelme, nálam az élet és az erény minden reménye*” (Sir24, 23-25).

Mária anyja és ajándékozója a reménynek. Legyen meg valakiben ugyanis az önzetlen jószág, tartsa meg Isten törvényeit, kérdés: lesz-e hozzá elég ereje, kitartása, állhatatossága? Lesz, ha töretlenül hisz és remél! Hiszi és reméli, hogy aki ebbe a világba küldte, erőt is ad a küldetéshez. Mária, aki emberfeletti feladattal lett megbízva, Istentől várta és nyerte el a megoldást. Járjon közben értünk, hogy a szent remény smaragd zöld színe állhatatos, keresztény magyar élethez adjon erőt itt a földön.

Szilárdítsuk meg keresztény magyar lelkünk kincseit! Tartsunk ki Szent István királyunktól ránk hagyományozott Mária tiszteletünkben! És gondoskodjunk arról, hogy ezt gyermekeink és unokáink is megismerhessék!!! Adjuk ezt át az új nemzedéknek, akik szintén boldogan akarnak élni, magyar nyelven magasztalni az Istent, és magyar szívvel tapasztalhasák meg Boldogasszony, Anyánk, régi nagy Pátrónánk kérve kért oltalmát és áldását!

Örök igazság, hogy a legszebben megfogalmazott szeretet sem lesz valódi szeretet, ha nem törekszünk magunkban annak megvalósítására. Tudjuk, hogy Isten, Jézus Krisztusban magára vállalta emberi természetünket, mindenben hasonlónak lett hozzánk, a bűnt kivéve. Jézus Krisztusban azonban egy férfiember életútját járta be itt a földön. Ha Isten férfit és nőt alkotott, vannak olyan értékek, amik kizárólag a férfiak, és kizárólag a nők életéhez tartozik. Csak ők, vagy jól csak ők tudják magvalósítani. Mivel Isten képmása együttesen a férfi és a nő, az egész emberiség kárt szenved, ha egy nép vagy nemzet életéből hiányoznak Szűz Mária életének kincsei.

Mária két kiemelt értéke az Ő szüzessége és anyasága. Ezért merem állítani,

hogy csak az a nő járja megbízhatóan az üdvösség és az üdvözítés útját, aki a maga életében is nagy becsben tarja a szüzességnek és az anyaságnak Isten adta méltóságát. És csak az a társadalom, nép és nemzet bizakodóan a jövőbe, amelyben a férfiak és a nők ezen értékek megbecsülését vallják!

Sajnos nem erről híres a nagyon irigyelt nyugati világ! Sajnos, egyre inkább mi magyarok sem erről vagyunk híresek. Csak akkor nevezhetjük hitelesnek történelmi Mária-tiszteletünket, ha újra értékkel tesszük Mária életének kincseit. Melyet a nők életében a férfiak is tiszteletben tartanak! Aki tehát a saját életében, vagy a gondjára bízott közösségekben, családban szolgáltni akarja a jövődőt, benne boldogulásunkat és üdvösségünket, újra fel kell fedeznie a szüzesség és az anyaság értékét! Mert nem kell nagy jóstehetség ahhoz, hogy ki merjük mondani, minden nép eltűnik a Föld színéről, ha semmibe veszik az anyaság és szüzesség értékét.

Mária másik nagy értéke az Ő názáreti otthont teremtő hivatása. Isten ugyanis sok mindenről lemondott, amikor megtestesült, de nem mondott le názáreti otthonáról, a családról, melynek lelke, mozgatója, a Boldogságos Szűzanya volt! Mert a négy falból, a házból az asszonyok tudnak otthont varázsolni. Ti tudjátok asszonyok, nők, azt a fészek-hangulatot megteremteni, ami miatt nekünk, férfiaknak jó hazamenni. Mert ilyenek alkotott benneteket az Isten. Ezért választotta Szent Fia otthonául a szegényes názáreti hajlékot, és angyalul a názáreti szűz leányt. Igen, fontos az otthon megteremtése, a kiegyensúlyozott élet érdekében. Nem saját maga sírásója az a felfogás, amely a háziasszonyt nem tekinti dolgozó nőnek??? Újra vissza kell adni Isten Szent Anyjának példája nyomán a megbecsülést az otthont teremtő asszonyi hivatásnak, mert csak így van remény, hogy megelégedettséggé és emberhez méltó élet költözzék őseink földjére, magyar hazánkba.

„*Anyja vagyok én a szép szeretetnek, az istenfélelemnek, megismerésnek és a szent reménynek.*”

Mindegyikre szükségünk van. Minden egyéni élet, minden közösség, így a mi népünk boldogulása is a szeretetből, az önzetlen jószágból fakadhat. Az önzetlen jószág pedig az Istent ismerő embernek a tulajdonsága. Ehhez hitre van szükségünk, ebben a hitetlen világban.

Örök igazság és tény, hogy mindannyian Istentől jöttünk, és hozzá térünk vissza számadásra. Miről adunk számot? – mindenről, amit mint talentumot, képességet kaptunk. Ide tartoznak egy nép, nemzet saját értékei, nyelve, kultúrája, történelme, hazája szeretete. Nem bűn tehát hazánk, nemzetünk, szülőföldünk, anyanyelvünk szeretete, művelése, őseink örökségének ápolása. Sőt!!! Aki elhanyagolja, az követ el bűnt!!!

Mária hite, reménye és szeretete legyen a mi segítségünk az adventi szent időben. Adjon erőt a küzdelemben, és ne feledkezzünk meg hálát adni az Istennek, ha minden jól megy az életünkben.

Triduum II.

Egy édesapa meséli történetét. Fia 10 éves volt, amikor egy iskolai tornaórán rosszul lett, rohammentő vitte a kórházba. A napokig tartó vizsgálatok után az orvosok rendelkezésséget állapítottak meg és közölték a szülőkkel a hírt, hogy a gyermek szívének meg kell műteni. A főorvos korrekt módon tájékoztatta az apát és az anyát a műtét esélyeiről és kockázatairól és hozzájárulásukat kérte. Óráig ültek az eljűk tett papírt nézve az orvos irodájában. 50-50 százalék. Aláírják vagy ne írják alá?

A közben munkáját végző orvos egy idő után visszajött. Nem akarta sem rábeszélni, sem lebeszélni a fiú szüleit. Ő már mindent elmondott. Az apának nem volt bátorsága aláírni, hozzá sem nyúlt a tollhoz. Az anya hirtelen kifakadt és sírva kérdezte az orvost: „Doktor úr, meg tudja menteni a fiúnkat?” Az orvos ezt válaszolta: „Nem rajtam múlik.” Majd felfelé nézve hozzátette: „Hanem a könyörülő Istenen.” Erre az édesapa szó nélkül megfogta a tollat és aláírta a nyilatkozatot, amelyben beleegyeznek a műtétbe.

A fiú a műtét óta jól van, most már az érettségire készül. Az apa elmondta, hogy alapvetően megbízik az emberekben, megbízik az orvosokban, de egy ember hibázhat. Őt az nyugtatta meg, hogy a gyerek sorsa, élete vagy halála Isten kezében van, és ő hitt abban, hogy Isten meg fogja menteni a fiát.

Életünkben számos olyan helyzet van, amikor egyedül Istenben bízhatunk, más nem tud segíteni. Hiába az emberi tudás és felkészültség, hiába a szakértelem és az odafigyelés, hiába a jószándék és az igyekezet, a leendő történések mégsem az emberen múlnak.

Egyesek rettegnek az ilyen élethelyzetektől, mert megérzik, hogy nem képesek irányítani, befolyásolni a körülményeket, mások bizalommal ráhagyatkoznak Istenre, mert hiszik, hogy Isten kezében vagyunk a legbiztonságosabb helyen. Bűneinkkel kapcsolatban ugyanígy vagyunk. Tudjuk, hogy valahogy meg kell szabadulnunk tőlük, de hogyan? Önmagunk ereje kevés ehhez. Egyedül Isten az, aki megbocsát, megkönnyít rajtunk

Jó tudatosítani magunkban, amit a szent olvasmány szavaiban az Úrsten Jeremiás próféta által nekünk is mondott:

„Hallgassatok szavamra és én Istenetek leszek, ti meg az én népem lesztek. Járjatok azon az úton, amelyet én jelölök ki nektek. és akkor majd jól meggy sorotok.” (Jer 7,23)

Még a választott nép sem szívleli meg az Isten szavát, pedig csak úgy lehet boldog, ha engedelmeskedik az Isten törvényének.

Az egész kereszténység nem szól másról: Ismerd föl Isten irgalmát az életedben, fogadd be és ajándékozd tovább!

Minden Isten megelőző szeretetén nyugszik. Isten Jézus Krisztusban megelőzően szeret bennünket. Ő akkor szeretett bennünket, amikor még bűnösök voltunk. Ő előbb szeretett bennünket. Akit megérint Istennek ez a megelőző szeretete, az újra meg újra elindul. Az elkezd tenni ezt.

Az Ószövetség még csak odáig jut, hogy „amit nem akarsz, hogy neked tegyenek, te se tedd”. De Jézus pozitívan fogalmaz. Amit akarsz, hogy neked tegyenek, tedd az irgalom, a megelőző szeretet jegyében. Isten szeretetének erejében (vö.: Mt 7,12).

Az egész kereszténységünknek tehát a lényege: felismerni Isten szeretetét, irgalmát, elfogadni, mint ajándékot, és továbbadni.

„Bár hallgatnátok ma Isten szavára népem ne légy kemény szívu” – énekeltük a zsoltairos szavaival.

A megváltást nem lehet kiérdemelni, megszerezni, csak mint ajándékot elfogadni. Az irgalommal szemben a legfőbb feladatunk, hogy befogadjuk és tovább ajándékozzuk, hisz az egész kereszténységünk ezen nyugszik, Egyházunk ettől szépül.

Egy árverésen történt a következő eset. Az értékesítendő tárgyak között egy hegedűre került a sor. A lehetséges vásárlók nem sok fantáziát láttak a kopott hangszerben. Lassan ment a licitálás, egészen kicsiny összegekkel, valaki halkan meg is jegyezte, hogy inkább ki kellene dobnia a szemétkébe ezt a hegedűt, ő bizony egy fillért sem adna érte.

Ekkor egy idősebb férfi lassan előre sétált a székek között, kezébe vette a hegedűt és a vonót és játszani kezdett. A hamis hangok még jobban elriasztották az embereket a vásárlástól, de a férfi nem jött zavarba, sorra hangolta a húrokat, és lassacskán egyre kellemesebb hangokat csalt elő az értékelennek tűnő hangszerből. A licitálók kedve megjött, egyre nagyobb összegeket ajánlottak fel a hegedűért. Mindenki tátott szájjal hallgatta a csodálatos dallamokat, mígnem egészen magas összegért kelt el a hangszer.

Mitől lett hirtelen ilyen értékes ez a hegedű? A válasz egyszerű: a művész érintésétől. Attól, hogy valaki szakszerűen, mestersen szólaltatta meg.

A nagy művész, az Isten ugyan így közeledik feléd irgalmas szeretetével, be akar hangolni, sőt, mi több, saját magára akar hangolni. Csak az a kérdés, hogy hagyjuk-e?

Lelkigyakorlatunk vezérgondolata:

Az egyedüllét csendjében találkozni a szeretet Istenével.

Az egyedüllét nem egyenlő a magánnyal:

A házasságban, családban, hogy az iskolában is lehet valaki magányos, pedig emberek között van.

A világtól való elvonult remete pedig nem biztos, hogy magányos, pedig egyedül van.

Az egyedüllét igenis lehet termékeny és gyümölcsöző, nem csak a magam, hanem mások számára is. Világhírű professzorok, Nobel-díjas kutatók laboratóriumokban éjtnappal át téve dolgoznak egy nagyobb problémán, szinte megfélekedezve a külvilágról. Ha az imaéletünkben is így el tudnánk vonulni a világ forgatagától, egyedül, de mégis kettesben az Istennel, csodálatos meghittséget tapasztalhatnánk meg.

A magány akkor következik be, ha az ember nem tudja megbeszélni, mert nincs kivel megbeszélnie az érzéseit, a benne lévő dolgokat. Nincs senki, akitől megerősítést kapna. A magány érzése, a másik ember társasága, közelsége utáni vágyakozás miatt alakul ki bennünk:

Magányos fiatalok ==> drog, kábítószer, alkohol, szingli-élet

Magányos középkorúak ==> rosszul sikerült házasság, válás vagy együttélés, mindkettő pokol, munkahelyi problémák, alkohol fogyasztása

Magányos idősök ==> megözvegyült életállapot: egyedüllét, vagy magány?, gyerekek-unokák elköltözése...

A magányosság valaminek a hiánya. Egy úr, amit be kell tölteni. Erre szolgálnak a különféle pótcselekvések: az mindegy, hogy mi, csak nehogy egyedül kelljen maradni, mert az félelmetes. És addig is legalább eltereli a gondolatokat. Ez egy szörnyű élmény az életünkben: megtapasztalni azt a félelmetes magányt, Istentől-embertől elhagyatott állapotot.

Jézus is megtapasztalta ezt a kereszten: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?”. Igaz, János apostol és Mária ott voltak a kereszttövében, de túl sokat nem tudtak segíteni. S úgy érezte, hogy még az Isten is elhagyta. És az égbeborult.

De Nagypéntek után jön Húsvét, a feltámadás, s az ég újból fényben úszik.

A magány és az egyedüllét között óriási különbség van. A magányosság egy negatív állapot, a másik hiánya. Amikor úgy érzed, hogy de jó lenne, ha a barátod, a férjed, a feleséged, szüleid, ott lenne veled...! De nincs ott!!!

Az egyedüllét viszont önmagunk túlcsonduló jelenléte. Egy pozitív életállapot, mely másokra is gyümölcsözően hat. Az egyedüllét csendjében rátalálhatunk önmagunkra és Istenre.

Kedves Testvérek!

Élhetünk társas-magányban, rossz és szeretetlen párcapcsolatban, ahol magányunk még kínzóbb és gyötrőbb, mintha valóban magunkban maradnánk.

Élhetünk egyedül, de mégsem érezzük magunkat magányosnak, még ha néha ránk is tör egy keserű, elviselhetetlen érzés és szenvedünk az egyedüllétől.

És élhetünk boldogan egyedül, életünket az Isten törvényei és parancsai szerint alakítva. Ezt a szinte idilliikus, második paradicsomi állapotot Jézus Krisztus hirdette meg a Hegyi-beszédben, hogy hogyan is élhetünk igazán teljes és boldog életet a Nyolc Boldogság szellemében. Isten nem magányra ítélt! Isten nem magányra hív! Hanem a vele való közösségre!

Nagy magyar szentünk, Szent Erzsébet férje, Lajos halála után egyedül élte le életét.

Egyedül, de nem magányosan! Egyedül a szegények és betegek gondoskodásában.

Vagy a szentéletű Mindszenty József, egyedül az Andrassy út 60. börtönében, fogvatartóitól kínzóztatva, és emberi mivoltá-

(Folytatás a(z) 6. oldalon)

(Folytatás a(z) 5. oldalról)

ba megalázva. Egyedül, de nem magányosan. Imádságban az Istennel. Vérző magyar népéért, egyházáért ajánlva föl szenvedését.

Ady Endre: Szeretném, ha szeretnének...

Wass Albert: Volt egyszer egy ember

Volt egyszer egy ember, aki az ő háza udvarán oszlopot épített az ő Istenének.

De az oszlopot nem márványból faragta, nem kőből építette, hanem ezer meg ezer apró, csillámlo homok-szemcséből, és a

homok-szemcséket köddel kötötte össze. És az emberek, akik arra járva látták, nevettek rajta és azt mondták: bolond.

De az oszlop csak épült, egyre épült, mert az ember hittel a szívében építette az ő Istenének.

És amikor az oszlop készen állott, az emberek még mindig nevettek és azt mondták: majd a legelső szél összedönti. És jött az első szél: és nem döntötte össze.

És jött a második szél: és az sem döntötte össze. És akárhány szél jött, egyik sem döntötte össze, hanem mindegyik szépen kikerülte az oszlopot, amely hittel épült.

És az emberek, akik ezt látták, csodálkozva összesűgtak és azt mondták: varázsló.

És egy napon berohantak az udvarára, és ledöntötték az ő oszlopát. És az ember nem szitkozódott és nem sírt, hanem kiment megint az ő udvarára, és hittel a szívében kezdett új oszlopot építeni az ő Istenének.

És az oszlopot most sem faragta márványból, sem nem építette kőből, hanem megint sok-sok apró homok-szemcséből és a homokszemcséket köddel kötötte össze.

(Vasasszentgothárd, 1926. november)

Triduum III.

A német irodalom koronázatlan királyának, Goethének van egy érdekes elbeszélése. Az elbeszélés története Bingenben játszódik, a napóleoni háborúkat követő években. A hosszú háborúskodás után Bingen lakói végre megtarthatták Szent Rókus ünnepét. Hosszú sorokban özönlük a tömeg és elvonul a templomban a szent képe előtt. A költő pedig odaáll a kép közelébe, és figyelni kezdi az emberek arcát. Meghökkenítő fölfedezést tesz.

Észreveszi, hogy ragyog a gyermekek és a felnőttek arca, minégy sugárik róluk az ünnep öröme. Csak a fiatalok arca más. Ők közömbösen, érzéketlenül, unottan mentek el a kép előtt. S a költő nyomban el is mondja tanulságos magyarázatát: „Ezek a fiatalok gonosz időben születtek, semmi jóra sem emlékezhetek vissza, s ezért semmiben sem reménykedhettek.”

Nem érzünk valami áthallást a mai világunkba, kedves Testvérek?

Mert milyen világban élünk! És itt most nem csak erre a fizikális bántó és hangos világra gondolunk, ami már zavaró tényezőként lép fel életünkben, hanem mindarra az információ özönre is, ami ér bennünket.

Hazamegyünk, mi az első? Bekapcsoljuk a tévét.

Nincs időnk foglalkozni a gyerekkel? Bekapcsoljuk neki a tévét.

Vasárnap családi ünnepi ebéd közben szól a tévé. És mit hallunk???

Meghalt, megölték, lelőtték.

Összedől, ráomlott, felrobban.

Tájfún, földrengés, hurrikán, árvíz.

Ebéd vagy vacsora alkalmával szinte az étellel együtt szívjuk magunkba, épül be szervezetünkbe az a sok negatív hatás. Szinte az életünk része lesz, ha valami felrobban, ha százak-ezrek meghalnak. Olyan hatásoknak vagyunk kitéve, mely az életünk minőségére is befolyással van, a hét mindennapján, a nap 24 óráján keresztül.

A nagyvárosokban gyakorlatilag soha sincs csend. De ehhez már legtöbbször annyira hozzászoktak, hogy észre sem veszik, mennyire hangos a környezetük. A különféle médiákból ránk zúduló információ özön, mely nagy százalékban mind negatív tartalmú, kezdünk immunis lenni.

Félelmetes, ha az emberre rázuhan hirtelen a nem kívánt magány süket csöndje... Amikor a környezet néma, de a lélekben harc dúl, keserűség, szemrehányás és pa-

nasz, s oly nehéz megszerezni a belső csönd kegyelmét... Mert a belső csend a legfontosabb. Az ordító világ közepette a lélek egyenletes, alig borzoló hullámmását megteremteni; azt az életérzést, hogy Én-ünk legbelső titokszobáját nem rombolhatja össze semmi; vagyok aki vagyok, még fájdalomban is vagy örökös csatazajban. (Jókai Anna: Csönd)

Ilyen világban kell nekünk, kedves Testvérek, példamutató, keresztény életet élnünk! Mert a világ forгатaga tagadhatatlan, hogy ránk is hatással van. Ma már meg kell harcolnunk a csendért. Amikor az ember belefárad a világ, a környezete által nyújtott mámorba, rájön, hogy tulajdonképpen minden külső hatás, zaj bántja. És ekkor válik fontossá a csend. Figyeljük meg, egyesek nem tudnak csendben lenni, állandóan fecseg. Semmit érő és semmit mondó beszéddel fászanak. Csak, hogy ne kelljen csendben lenni. Mert a csönd megijeszt. Mert a csönd szembesíthet saját magammal és a környezetemmel.

„A csönd megijeszt, mert az igazságot ordítja!” Éneklí Pink a kétszeres Grammidíjas amerikai énekes.

Aki nem tud csendben lenni, az állandóan valamilyen külső zajra, zenére, tévére, számítógépre van szüksége. Mert nem tudja az életét rendben tartani. Az ilyen ember nem tud komolyan odafigyelni sem a másik emberre, sem az Istenre.

Aki nem tud, vagy nem akar csendet teremteni az életében az nem képes arra, hogy önálló, szabad emberré fejlődjön. Nem lesznek eredeti gondolatai, csak sodródik a tömeggel.

Akinek a csend nincs beépítve az életébe csak névleg keresztény. Olyanok, mint „a tövisek közé hullott magok”. (Mk 4,19) A csend, a mindennapi életben lehetővé teszi, hogy visszavonuljunk a világ zajától és keressük az Istennel való személyes kapcsolatot.

A csendből fakadó szavak sokkal mélyebbek. Együtt érzőbbek, mint a csendet nem ismerő üres szavak. A csend teremt meg azt a légkört, amiben a szavak értelmet, erőt és világosságot kapnak.

Jézus szavait 30 éven át nem hallották az emberek. Ezután is 40 napot töltött a pusztában és később is csendben imádkozott az Atyához.

Vannak olyan pillanatok Jézus életében, amikor a teljes csendben beszél a legmeggyőzőbben:

Amikor bírái elő állították, lekötötték, gú-

nyolták, alázattal, némán tűrte a sértegetéseket.

Vagy amikor csendben értünk szenvedett a kereszten.

A mi életünkben is a csend az egész lényünket képes megnyitni az Isten felé. Amikor odafigyelünk a csend szavára, akkor találkozhatunk a legmélyebb VALÓSÁGGAL, az Istennel.

És már nincs szükségünk se szavakra, se gondolatokra, se képekre. Megnyílunk a bennünk lakó Isten előtt. Az igazi csend vezet el bennünket, AZ IGAZ ISTENHEZ.

Ha életünket úgy rendezzük be, hogy a csend megszólítson a bennünk és körülöttünk való világ egészen megváltozik. Mindennel és mindenkivel szemben sokkal fogékonyabbak leszünk.

Mélyebb kapcsolatokat tudunk kiépíteni az embertársainkkal és az Istennel is.

Egy öreg mester műhelyében volt egy csodaszép hegedű. A mester hosszú és fáradtságos munkával készítette. Csiszolgatta, formálta, alakította, hogy tökéletes legyen. A kis hegedű nagyon büszke volt magára. Örömmel nyugtázta, hogy készítése minden pillanatában elismerően nyilatkoztak róla. Különösen az ragadta meg, amikor azt mondták neki: "Elbűvölő hangod lesz! Tudsz sírni és kacagni. Az emberek szívéből elővarázsolod az örömet és a bánatot."

Az utolsó simítások után valóban tökéletes lett. Ámulva álltak meg előtte és gyönyörködtek benne. A kis hegedű ilyenkor mindig jobban csillogott, karcsúbbnak érezte magát és úgy gondolta, hogy igazán teljes az élete. De minden csillogás, elismerő szó ellenére valami hiányzott neki. Gyakran eszébe jutott, amit hallott: "Elbűvölő hangod lesz..."

Néhány nap elteltével egy férfi tért be az öreg mester üzletébe. Nézelődött, majd megállt a hegedű előtt. "Ez csodaszép!"-mondta. A kis hegedű büszkén csillogott, és így szól a vonóhoz: "Látod, engem dicsérnek..."

A férfi kezébe vette a hegedűt, majd megpendítette a húrjait. "Ez az én hangom? Becsaptak! Azt mondták, hogy csodás hangom lesz. És most?"-kiáltott a hegedű.

A kéz, amely tartotta, most megszorította és látta, amint fellemelik a vonót és hozzáérintik.

"Mit csinálsz?"-kiáltott a hegedű. "Én tökéletes alkotás vagyok, ő meg egy egyszerű, semmitmondó vonó."

A következő pillanatban a férfi lágyan vé-

gighúzta a hegedű húrjain a vonót. Majd újra és újra. Akik ott voltak, és hallották, így szóltak: "Elbűvölő! Hallgasd csak! Most sír a hegedű, most kacag..."

Megmagyarázhatatlan borzongás futott végig a hegedűn. Érezte, hogy egész valóját betölti valami bizsergés. "Mintha teljes lennék!"-kiáltott. A vonó szelíden mosolygott, majd így szól: "Igen, azok vagyunk egymással."

Azóta a kis hegedű és vonója sokszor muzsikáltak, könnyeket és mosolyt csalva hallgatóik arcára.

Mindannyian vágyunk a teljességre, a tökéletes dallamra, életünk harmóniájára! De sokszor elhisszük, hogy elegendő vagyunk önmagunkban, vagy megelégszünk fél megoldásokkal.

És hogy az élet tökéletes dallam legyen, szükségünk van nekünk is egy vonóra, egy társra, aki szívünk húrjait végig simítva a legszebb muzsikát csalja elő belőlünk. És szükségünk van a legnagyobb Művészre, az Istenre, aki életünk húrjain csodás dallamokat ad elő.

hogy „Többé már ne önmagunknak éljünk!” (2Kor 5,)

A csendet szerető és az azt megélt ember mindenben megtalálja az Istent, mert valóban odafigyel az Ő jelenlétére. Az így élő ember Istennel való kapcsolata, olyan

mély alapokon nyugszik, hogy minden nehézség ellenére együtt marad Istennel. Akinek viszont nincs csend az életében, annak csak itt-ott sikerül megtapasztalnia az Istent és ez a tapasztalat sem lesz tartós.

Hideg januári reggel volt, amikor egy ember megállt egy Washington DC-i metróállomáson és hegedülni kezdett. Hat Bach darabot játszott összesen negyvenöt percen keresztül. Ezalatt az idő alatt több mint ezer ember fordult meg az állomáson, legtöbben a munkahelyükre igyekeztek a csúcsforgalomban.

Három perc múlva egy középkorú férfi észrevette a zenészt. Lelassított, és egy pillanatra meg is állt, majd továbbsetített. Egy perccel később a hegedűs megkapta az első egydollárosát, egy nő dobta bele a hegedűtokba anélkül, hogy megállt volna. Néhány perccel később valaki a falhoz támaszkodva kezdte el a zenét hallgatni, de kis idő múlva az órájára nézett, és továbbsetített.

Legjobban egy hároméves kislány figyelt fel a zenére. Anyukája kézen fogva vezette, de a fiú megállt a hegedűst nézni. Nemsokára az anyuka továbbhúzta, de a kislány közben végig hátrafelé kukucskált. Ugyanez más gyerekekkel is megtörtént, kivétel nélkül mindegyik szülő tovább vezette őket.

A 45 perces előadás alatt csak 6 ember állt meg zenét hallgatni. Nagyjából 20-an adtak pénzt, de közben le sem lassítottak. Összesen \$32 gyűlt össze. Amikor vége lett a zenének, és elcsendesedett az állomás, senki sem vette észre a változást. Senki sem tapsolt, senki sem gratulált.

A járókelők nem tudták, hogy a világ egyik leghíresebb hegedűművésze, Joshua Bell játszotta a zenetörténelem legnehezebb darabjait 3.5 millió dollár értékű Stradivarián. Két nappal a metróállomásbeli előadás előtt egy teltházas bostoni színházban lépett fel, ahol a jegyek átlagosan \$100-ba kerültek.

Ez egy igaz történet! Joshua Bell áruház metróbeli fellépését szociológiai kísérletként a Washington Post szervezte. Azt vizsgálták, hogy egy hétköznapi környezetben, egy alkalmatlan időpontban vajon felismerjük-e a szépséget, megállunk-e hogy befogadjuk, és értékeljük-e a tehetséget egy váratlan helyzetben.

A kísérlet eredményének egyik lehetséges következtetése: ha nincs időnk arra, hogy megálljunk és hallgassuk a világ egyik legjobb zenészét a zenetörténelem legvirtuózabb darabjait játszani, vajon mi minden más mellett megyünk el észrevétlenül ugyanígy nap mint nap?

RÉSZLET

DR. BEER MIKLÓS

MEGYÉSPÜSPÖK ATYÁNK A REFORMÁTUS GYŰLEKEZET MEGHÍVÁSÁRA ALSÓNÉMEDIN MEGTARTOTT A „REFORMÁCIÓ ÉS ÉN” CÍMŰ ELŐADÁSÁBÓL

„Abban az időben Jézus gabonaföldeken ment át szombaton, tanítványai pedig megéheztek, és kalászkot szakítottak le, és azt ették. Amikor ezt meglátták a farizeusok, szóltak neki: íme, tanítványaid olyat tesznek, amit szombaton nem szabad. Ő pedig ezt válaszolta nekik: Nem olvastátok, hogy mit tett Dávid, amikor kíséreléssel együtt megéhezett? Bement az Isten házába, és a szent kenyereket ették meg, amelyeket nem lett volna szabad megnennie sem neki, sem az ő kíséretének, hanem csak a papoknak. Vagy nem olvastátok a törvényben, hogy szombaton a papok a templomban megszegik a szombatot, mégsem vétkeznek? De mondom nektek, nagyobb van itt a templomnál! Ha pedig értenétek, mit jelent ez: „Irgalmasságot akarok, nem áldozatot”, nem ítéltétek volna el azokat, akik nem vétkeztek. Mert az Emberfia ura a szombatnak.” (Máté evangéliuma 12:1-8)

Visszagondolva a több mint 50 éves szolgálatomra azt az életfilozófiát fogalmazom meg, amit egyesek Assisi Szent Ferencnek tulajdonítanak, de hallottam, hogy már sokan mások is magukénak vallották ezt a fohászt: „Uram adj bátorságot, hogy merjek változtatni azokon a dolgokon, amik csak egy időre szólnak! Uram adj alázatot, hogy ne akarjam megváltoztatni azt, ami örök érték! Uram adj bölcsességet, hogy meg tudjam különböztetni, hogy mi az örök érték és mi a változandó! - számomra ez a reformációnak az alapfoglata. Ez az igeszakasz rávilágít Jézus magatartására, aki Isten Fiaként akar segíteni bennünket, hogy eligazodjunk az élet és a vallási élet dolgaiban is. Ha valakit lehet reformátornak nevezni, az Jézus Krisztus, Aki ebben a most hallott történetben rávilágít arra, hogy nem lehetünk rabjai a megszokásoknak, a közösségek által kialakított formáknak, szabályoknak. Meg kell őriznünk azt a frissességet, azt az elevenséget, amivel az Úristennel való kapcsolatunkat megéljük, A szüntelen megújulásnak az az igénye, hogy mindig arra gondolok: az Úris-

ten mit vár tőlem. Ne ragaszkodjunk a mi emberi megszokásainkhoz. Heisenberg, Nobel-díjas, német fizikus, azt mondta valamikor az ötvenes években: ha tovább fejlődik a technikai civilizáció, és az anyagi dolgok továbbra is foglyul ejtenek és elbűvölnek minket, akkor az emberiség hasonlítani fog egy olyan hatalmas vas és acél hajóhoz, amelynek már olyan nagy a vastömege, hogy az iránytű már nem az Észak sarkot fogja mutatni, hanem körbe-körbe pörög. A vastömeg kitéríti az irányából. Ma, ötven év után, még jobban igaza van Heisenbergnek, hiszen a globalizáció annyira elbűvöl bennünket, hogy már nem látjuk az irányt és nem is érdekel minket. A tavalyi hitünkkel idén már nem megyünk sokra. Ha én csak a tavalyi hitemmel akarom a problémákat megoldani, akkor biztos, hogy kudarcot vallok. Amikor Jézus a farizeusokat szem-

besíti, a saját maguk által kialakított szokásrend rabságával, tulajdonképpen arra hívja őket, hogy tájékozódjanak az Úr Isten felé. Ne azt emlegessék, hogy mi van a mózesi törvényben leírva pontosan, hanem merjék kontrollálni a gondolkodásukat, magatartásukat nagy bátorsággal az Úr Isten szemével. Jézus, mint nagy reformátor arra hív minket, hogy újra és újra ellenőrizzük a magatartásunkat az emberi kapcsolatainkban, és az Úr Istennel való kapcsolatunkban is. 500 évvel a lutheri reformáció után ez az a nagy tanulság és örökség, amit kaptunk: Luther Márton volt olyan bátor, hogy föl merete tenni a kérdést: Valóban ez Jézus Krisztusnak az Egyháza? Valóban ez az Úr Istennek a szándéka? Jó felé megyünk? 500 évvel Luther után fel kell tenni a kérdést: Mi mindent jól gondolunk? Mi mindent jól csinálunk? Soha nem mondhatjuk azt, hogy mi már mindent a helyére tettünk. Ráragódnak az életünkre óhatatlan a szokások. Merjünk mindig újra kezdeni, és új lendülettel elindulni. A reformáció: újragondolás - Jézus Krisztussal való kapcsolatunknak, a hitünknek és a gyorsan változó világban a szabadságunknak, és e szabadságunk megélésének. „Krisztus szabadságra szabadított meg minket, álljatok meg tehát szilárdan, és ne engedjétek magatokat újra a szolgaság igájába fogni.” (Galata levél 5:1) Az Úristen adja az Ő Szentlelkét, és segítsen minket is reformátorrá válni.

(Átvéve a Harangszó című újság 2017. karácsonyi számából)

A MAGYAROK NAGYASSZONYA KÓRUS HANGVERSENYE

ADVENTI HANGVERSENY

Kedves Énekar!

Azt hiszem mindenki nevében megköszönhetem hogy évről –évre advent első vasárnapján részesei lehetünk ennek a csodálatos élménynek, amit az énekar nyújt nekünk! Az idei hangverseny repertoárja az elmúlt évekhez hasonlóan nagyon színes volt. Hallhattuk a nőikart, férfikart, vegyeskart, valamint Kiss Ferenc karnagy úr önálló éneklését.

Három gondolat jutott eszembe a hangverseny alatt.

Elsőként azt említeném, hogy az is ajándék, hogy valaki ott lehetett, el tudott menni.

Másodszor úgy éreztem, hogy a Fény, aminek a megszületésére várunk Advent idején, az akkor ott a templomban világított, és ezt a fényt nem látni, hanem érezni lehetett.

Harmadik gondolatom az volt, hogy a hangverseny vége felé mindenki önfeladten, örömmel énekelt (Kántor úr mindig gondoskodik róla) s közben kisimultak a fáradt, gondterhelt arcok. Jó volt ott lenni, jó volt együtt lenni!

KÖSZÖNJÜK!

Szlovicsákné Mészáros Mária

Az adventi hangverseny meghívását örömmel fogadtam el, és nagy izgalommal vártam, hiszen nem sokszor vehettem még részt ilyen eseményen, ahol munkatársaim, barátaim, ismerőseim lelkes munkájának eredményét élvezhettem.

Jó volt látni, hogy sokan eljöttek a katolikus templomba: nemcsak alsónémediek, hanem a környező településekről is érkeztek vendégek.

A kitaró és minden héten megrendezett próbáknak meg lett az eredménye!

A szeretet, amit az énekar átadott a közönség felé, a hallgatóság bevonása az éneklésbe, mind-mind hozzájárult a családi hangulathoz. Amikor a dalok között, a zene bűvöletében, az ember szemében a meghatottságtól kicsordul a könny, akkor az mindent elárul!

Úgy gondolom, hogy a hallgatók és magam nevében egyértelműen elmondhatjuk, hogy magas színvonalon lebonyolított, jól megszervezett előadásnak lehettünk hallgatói, majd résztvevői is.

Köszönettel fogadtuk el az énekar vendéglátását a közösségi házban.

További sok sikert kívánok az énekar további működéséhez és alig várom a következő fellépésüket!

Cziliné Csóli Tímea

„ Kész az én szívem, Istenem, vedd Uram áldó énekem.”

2017. december 3-án immár 12. alkalommal került sor az Adventi hangversenyünkre.

A felkészülést általában jó korán elkezdjük: Már ismerkedünk néhány kórusművel, amelyeket a következő -ez évi- bemutatóra tervezünk. A mi szeretett kántorunk megtalálja számunkra a szép -általában többszólamú - énekeket, amiket aztán a próbák alatt mindinkább megkedvelünk.

Azt gondolom, mindnyájunk nevében mondhatom, hogy szeretünk próbákra járni. Néhányan már a próbát megelőző szentmisén is részt vesznek, aztán ahogy gyülekezünk, úgy lesz mindig vidámabb a hangulat. Imával kezdünk, aztán a mókás szövegű beéneklés után szintén énekelve kérjük a Szentlélek segítségét, vagy Boldogasszony Anyánkhöz fordulunk kérésünkkel, hogy óvjon-védjen bennünket.

Bemutatónkat a vegyeskar Händel: Örvendj világ című művével kezdte, majd a női kar énekelte három éneket, köztük a Nemzeti dal háromszólamú változatát.

A férfikar Bárdos Lajos: Jertek Jézus hívei és Prohászka Ottokár-Dr. Malki Károly : Hiszek Jézus kezdetű művét adta elő.

Ezután ismét a vegyeskar közös műsora következett. Többek között elhangzott: Halmos László: Hozzád menekszünk; Piczinger József: Szent László király; Csángó úrangyala; a "Fel nagy örömré" kezdetű szép és kedvelt karácsonyi dal,

amelyről talán kevesen tudják, hogy szövegét Gárdonyi Géza írta.

Állandó orgonakísérőnk Lovas Imre sajnos nem tudott részt venni a mostani hangversenyen, de szerencsénkre és örömünkre Kiss Ferenc református kántor úr vállalta ezt a feladatot, melyet ezúton még egyszer megköszönünk. Műsorunkat még színesebbé tette, hogy elénekelte Mathilde Marchesi: Ave Maria című művét, mellyel méltán nagy sikert aratott.

A karvezető úrral már volt módunk együtt dolgozni, hiszen a 2017. év augusztusi programjában szintén nagy sikerrel előadott Államalapítók című egyfelvonásos zenés táncszínházi darab karmestere is ő volt. A nyári próbák alkalmával ismerkedtünk meg vele.

Szép, hogy a Magyarok Nagyasszonya Vegyeskar és a Református Egyházközség kórusa ily módon—és azóta már több alkalommal is—együtt énekelhetett. A közös éneklés még közelebb hozta egymáshoz a kórustagokat.

Szomorú viszont arra gondolni, hogy egyre kevesebben vagyunk. Sokan távoztak közülünk, akik már a mennyei karban énekelnek Isten dicsőségére. Énekarunk átlagéletkora is egyre magasabb. Tudom "gépiesedik" a világ, fiataljaink egyre több időt töltenek egyedül a számítógép előtt. Valahol azt olvastam, ez lesz a legmagányosabb korosztály. Elfogynak a közösségek, elfelejtődik a személyes kontaktus varázsa.

Milyen jó lenne, ha a fiataljaink is tudnák értékelni az együtt-éneklés örömét! Egyáltalán az éneklést.

Kodály Zoltán szerint a zenei nevelést kilenc hónappal a gyermek születése előtt kell kezdeni. Mi még sokat énekelünk és szívesen. Próbáljuk ezt valahogy továbbadni!

A közönséggel való együtt-éneklés kedvelt hagyomány az Adventi Hangversenyen. Amikor Karnagyunk az ő kedves humoros stílusában felkéri a közönséget, mindenki mosolyogva, mondhatni: lelkesen kezdi az éneket. Tényleg mindenki! Ez igazán fel-emelő érzés számunkra is. Ez alkalommal kettő népdalszólattal énekelünk: A "dicséjrétek az Urat" a "Láttál-e már valaha" dallamára, később pedig a "Kész az én szívem Istenem" kezdetű, mely ismét alkalmat adott a közös éneklésre.

A karácsonyi népének több szólamú feldolgozása a műsorunk vége felé hangzott el, majd elénekeltek az emlékezetes nyári előadás népszerű betétdalát: Felkelt a napunk, István a mi urunk.

Himnuszunk több szólamú éneklése méltó befejezése volt a szép Adventi hangversenynek.

A vendéglátás ismét nagyon jó hangulatban telt. Késő estig tartott a vidám beszélgetés. Megint gazdagabbak lettünk egy élménnyel, sok jóérzésben volt részünk! Istennek legyen hála, kántorunknak pedig köszönet érte!

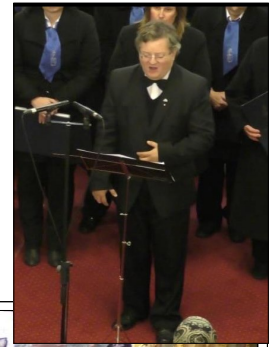
Horváthné Nagy Ilona

Tisztelt Olvasó!

Immáron sok éves hagyomány az Alsónémedi Katolikus Kórus életében, hogy advent első vasárnapján tartják évadnyitó hangversenyüket. Nagy örömmre szolgált, hogy Benkó Péter kollégám engem kért fel az idei hangverseny orgonakísérőjévé. Nagyon sok szép élményben lehetett részem. Őszintén szólva remegő kézzel ültem az orgonához amikor ráébred-

tem, hogy tele van a templom, és nekem itt most nagy a felelősségem mert egy egész énekkar biztos belépése múlik rajtam. Énekesként sokszor álltam már több száz ember előtt, de koncert-organistaként most először. Köszönöm szépen ezt a lehetőséget. Kívánom hogy még sokszor énekelhessünk együtt.

Kiss Ferenc
Református kántor

**A
tizenkettedik hangverseny
margójára...**

Tizenkettedik hangverseny...? Nem, mert sokkal több hangversenyünk volt már tizenkettőnél. Mégis: a tizenkettődik. Ugyanis ez az a hangverseny, amelyet „külön számolunk” és számon tartunk, amelyet saját templomunkban, „saját” közönségünknek éneklünk, az év zárásaként mindazokból a művekből, amelyeket abban az évben tanultunk, illetve énekeltünk. S ez már a tizenkettődik... Már a kezdetek kezdetén advent első vasárnapján került megrendezésre ez a hangverseny, és ez azóta sem módosult. Talán azért, mert az előtte való vasárnap Krisztus Király vasárnapja, az egyházi év utolsó vasárnapja. Emiatt lehetőség van összegzésre, összefoglalásra. A karácsonyra várás szent idejében pedig már karácsonyi művek éneklése is megbocsátható. Így volt ez idén is: egy szép keresztmetszetét adtuk az elmúlt év történéseinek a hangverseny keretén belül: kezdve a győri-pannonhalmi kirándulás-záróénekektől az Alsónémedi 950 éves jubileumán elhangzott kicsit profánabb művekig. Aztán az egyházi év különböző időszakai is bemutatkoztak, de időben is széles volt a skála: különböző művészeti korok jeles mestereitől hangzottak el művek. Változatos volt

Hálás vagyok a közönségnek, hogy időről időre megtöltik kedves templomunkat. Középről és távolról érkeznek emberek, kik között egyre több az ismerős arc, s akik igénylik azt, hogy együtt kezdjük az adventet, az új egyházi évet. Nagy örömmel tölt el a „teli” templom látványa.

Büszke vagyok a Kórustagokra. Nagyon sok áldozattal, alázattal, lemondással valamint sok próbával járt a felkészülés időszaka,

amelyet a jó cél érdekében hősiessé végigdolgoztak. Az utolsó időszakban heti három próba volt...

Hálás vagyok a Kórusom tagjainak. Ők igazán tudják, hogy milyen az, amikor egy nagyon fárasztó nap után, amikor testileg-lelkileg kimerülve, s amikor az ember a pihenést várja, ők mégis azt választják, hogy eljönnek próbára és ott is koncentráltan, odafigyelve énekelnek. Természetesen az együttlétek örömmel töltenek el bennünket.

Köszönetemet fejezem ki - Istennek, és Magyarok Nagyasszonyának, kórusunk védőszentjének, valamint

- Pekker Imre főesperes Úrnak a köszöntőért és az énekkar támogatásáért,

- Dr. Nagy Vilmosnak a CD felvételért,

- Józán Zsuzsannának a DVD felvételért,

- Tornyai Dávidnak, a fotózásért,

- Geigmé Mariannak, hogy orgonált a hangverseny előtti misén, így én a kórusal lehettem.

- Köszönöm Horváthné Nagy Ilonának a szervezési feladatok elvégzéséért, valamint mindazoknak is, akik segítettek e hangverseny és a hangverseny utáni ünnepség létrejöttében.

- Köszönöm mindazoknak, akik az elmúlt évben énekkarunkat anyagilag támogatták, akár itt a hangversenyen, akár korábban.

- Köszönjük az Egyháztanácsnak is, hogy működhetünk.

S végül, de nem utolsó sorban még egyszer köszönöm az Alsónémedi Magyarok Nagyasszonya Énekkar tagjainak, Kiss Ferenc kántor-karnagy úrnak azt a lelkesedést, amely szükséges volt ennek a hangversenynek a megvalósulásához.

- S nagyon köszönöm mindazoknak, akik eljöttek, s megtöltvén a templomot, meghallgattak minket!

Nagyon boldog új évet kívánok Alsónémedi minden lakójának!

Benkó Péter

KARÁCSONYI KALÁKA

2017. december 16-án énekkarunk a református kórusal karöltve fellépett a megújult művelődési házban megrendezett Adventi Kaláka rendezvényen. Erre az alkalomra CD is készült, melyre felkerült kórusunk felvétele is.

Előkészületek...

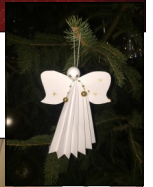
A karácsonyfa szállítása, talpba faragása, felállítása és feldíszítése a templomban

Izzócsere a kórus mennyezeti lámpájában

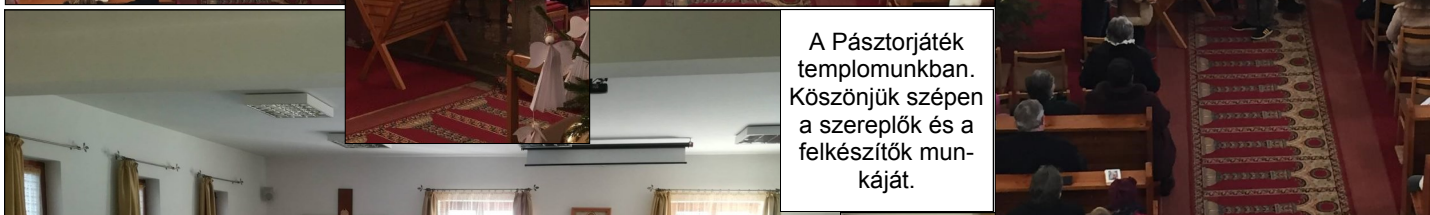

Köszönünk mindenkinek minden segítséget, felajánlást és támogatást, hogy ünnepi díszbe öltözhetett templomunk.

a napba-öltözött Asszony történetében: „mikor a sárkány látta, hogy letaszították a földre, üldözni kezdte az Asszonyt, Aki Fiúgyermeket szült... többszörös „sikertelen próbálkozás” után „a sárkány nagy haragra lobbant az Asszony ellen és harcba szállt többi gyermekével, aki megtartja Isten parancsait és kitart Jézus (Krisztus) tanúsága mellett.”(Jel. 12,17-18) –

Szinte szóról-szóra beteljesedik Szent Péter szava: „ellenségtek, az ördög, mint ordító oroszlán körbejár és keresi, kit nyeljen el!” – A gonoszlélek még az Úr Jézust követőiben, tanítványaiban is „próbára teszi” s ezáltal áldozatot „követel.” – Így már sokkal érthetőbb az áldozat és a vértanúság „kérdése” az ünneplés közepette.

A Pásztorjáték templomunkban. Köszönjük szépen a szereplők és a felkészítők munkáját.

Köszönjük az énekkar közreműködését - az ünnepek alatt is.

Évvégi beszámoló

Köszönünk mindenkinek mindent! Sok köszönnivalónk van; ezért összefoglalóan hadd fogalmazzunk így!

2017 **8**

Statisztikai adataink:

- 1.) Elsőáldozók: 9 - Fiú: 3 - Lány: 6
- 2.) Keresztelés: 16 - Fiú: 8 - Lány: 8
- 3.) Házasságkötés: 7
- 4.) Bérmlálás: 21 - Fiú: 11 - Lány: 10
- 5.) Áldozás: 7200
- 6.) Beteglátogatások: 56
- 7.) Hittanos: általános iskolában: 186
- 8.) Halottak: 25 - Férfi: 12 - Nő: 13 - ellátva: 6 - ellátatlan: 19 —

Életkor: 40-50: 1, 50-60: 1, 60-70: 1, 70-80: 9, 80-90: 13, 90<: -
Pénzügyeinket tekintve megállapíthatjuk, hogy minden összeg csökkenőben van, ami azt jelenti, hogy köszönet Azoknak, akik mégis helytálltak – erőn felül is - és gondoskodtak arról, hogy a mindennapi életünk zökkenőmentes legyen!

Foglalkozunk továbbra is a templomfestés gondolatával és sok minden folyamatban van – előzetesen annyit, hogy hamarosan kezdődik a belső kőműves munka és folyamatosan látják majd a kedves Testvérek az „előre-haladást”, ami természetesen kiadásokkal is jár; ezért már most kérjük a szíves támogatásokat, segítségét! – Már most említjük, hogy a munkálatok során lesznek „szokatlan” dolgok, mondhatjuk kellemetlenségek, amikért már most elnézést kérünk! – Lelkesítsen majd mindenkit, hogy mire elkészül minden, milyen szép lesz!

Pekker Imre plébános

Termény-, és tartós-élelmiszer gyűjtés

Egyházközségünk idén is megrendezte, november 25-26-án a hagyományosnak mondható **tartós élelmiszer és terménygyűjtést a Váci Egyházmegye kispapjai számára.**

Köszönjük szépen a felpakolást és a szállítást

Bai Zoltánnak, Kiss Bélának, Surányi Miklósnak, Surányi Szilárdnak és Varga Frigyesnek.

Az adományok 63 családnak közzönhetők.

Adományok:

rizs 158 kg, cukor 390 kg, liszt 220 kg, száraz tészta 79 kg, olaj 248 l, savanyúság 20 kg, burgonya 24 q, sárgarépa 7,5 q, fejes káposzta 16 q, kelkáposzta 3 q, piroskáposzta 4 q, hagyma 300 kg, zöldség 2,5 q, zeller 3,5 q

Egyéb: ételízesítő, bab, őrölt pirospaprika, kávé, méz, lencse, zsemlemorzsza, sárgaborsó, karfiol, sütőtök

Köszönet az adományozóknak, valamint azoknak, akik felpakolták, illetve elszállították az adományokat!

Köszönjük Varga Frigyesnek és családjának, hogy ismét vállalták a gyűjtés lebonyolításával járó áldozatot!

Isten fizesse meg!

Adományozók:

Amasics Zsolt	Széchenyi u
Bai Menyhért és családja	Fő út
Bai Sándor	Iskola u
Bálint Balázs	Liliom u
Bálint Mária	Budapest
Benkó Péter	Halászy u
Csap Andrea	Mátyás király u
Csap István	Bercsényi u
Dentsi Pál	Mátyás király u
Dura Miklós	Orgona u
Györgyövcis Károly	Deák F u
Györgyövcis Miklós	Deák F u
Györfvári Imre	Haraszti u
Györfvári Zoltán	Haraszti u
id. Morvai János	Bercsényi u
ifj. Györgyövcis Károly	Haraszti u
ifj. Szlovicsák Ferenc	Kápolna u
ifj. Varga Frigyes	Deák F. u
ifj. Végh József	Rákóczi u
Jobbágy Károlyné	Fő út
Kerekes Sándor	Széchenyi u
Kiss Béla	Fő út
Kiss Ferencné és családja	Haraszti u
Kiss József	Kápolna u
Kiss Tamás	Széchenyi u
Kiss Tibor	Haraszti u
Kiss Zoltán	Széchenyi u
Kránitcz Albert	Aranyág u
Krasnyánszki Sándor	Deák F u

Marosi Károlyné	Árpád u
Morvai Ferenc és családja	Alsóerdősor u
Morvai János	Ady E u
özv. Csermák Gáborné	Széchenyi u
özv. Kiss Menyhértné	Fő út
özv. Kiss Tamásné	Haraszti u
özv. Sipos Imréné	Árpád u
Pelsőczi Csaba	Deák F u
Pelsőczi Mónika	Deák F u
Pelsőczi Sándor	Deák F u
Surányi Miklós	Bercsényi u
Surányi Sándor	Kossuth L u
Surányi Sándorné	Tulipán u
Surányi Szilárd	Tulipán u
Surányi Tibor	Kápolna u
Surányi Tiborné	Fő u
Szántó Dezső	Akácfa u
Szlovicsák Béla	Felsőerdősor u
Szlovicsák János	Akácfa u
Tóth Éva	Toldi M. u
Tóth Zoltán	Aranyág u
Varga Frigyes	Fő út
Varga István	Fő út
Varga Pál	Ady E u
Végh Antal	Ady E u
Végh Balázs	Deák F u
Végh István	Liliom u
Végh József	Dózsa Gy tér
Végh László	Vásártér u
Végh Miklós	Fő út
Végh Sándor	Kossuth L u

Két család adományának köszönhetően időtálló, strapabíró fóliaborítás készült a templom melletti Kőkeresztre. Köszönjük a felajánlást!

Karácsonykor nagylelkű felajánlók, illetve az Alsónémedi Karitászszervezete halászlévet főztek.

Isten áldjon meg mindenkit ezért a nemes cselekedetért, hiszen azt a napot ajánlották

fel rászoruló embertársaik javára, amely időt családjukkal, illetve a közvetlen ünnepi készüléssel tölthetnek volna.

Köszönet a nagylelkűségért!

Nádorunk ő herczegsége a' vaskapuhoz tett utjából Mezőhegyen és Jászberényen át f. h. 16án délutáni 2 1/2 óraker Alsónémedire érkezett; hol előfogatot váltván, ntisztelendő Géczy Lajos helybeli plébános ur által, a' szomszéd vidékről, és az egész helységből a' nagy vendég tiszteletére legünnepiesben összesereglett néptömeg körében, az egyház előtt jeles előadással párosított ékes magyar beszéddel üdvözöltetett; mire ő fensége legkegyesb elégtelenségét nyilvánítván, a' hódolósereg harsogó szivbeli éljenezései közt eltávozik, esti órákban Budára az ikerváros lakosinak legnagyobb öröme szerencsésen visszatért.

A Hírnök című folyóirat 1841. július 22-én megjelent számában olvasható a közölt rövid tudósítás. A nádor vagy nádorispán a király után a legnagyobb országos méltóság volt Magyarországon a Szent Istvántól 1848-ig terjedő időszakban, ezért Alsónémedi életében nagyon fontos esemény lehetett a király helyettesének látogatása. Ebben az időszakban a nádori tisztséget József nádor töltötte be, aki Magyarországon igen népszerű személyiség volt.

Habsburg József nádor Firenzében született 1776. március 9-én I. Ferenc osztrák császár/magyar király öccseként, és Budán halt meg 1847. január 13-án. 1796-tól haláláig volt Magyarország nádora. Megtanult magyarul, magyaros díszruhát viselt, Budán élt. A magyarok iránti szeretete és a reformkori Magyarország fejlesztéséért kifejtett történelmi léptékű érdemei miatt „a legmagyarabb Habsburg” megítélő néven emlegették. Reformgondolkodásában Széchenyi István eszmetársa volt. Halála után emlékének méltóan ápolták, intézmények, közterületek nevében is megőrizték.

Alsónémedi plébánosa a nádori látogatás alkalmával Géczy Lajos volt. Nógrád megyei származású, Megyeren (ma: Nógrádmegyer) született 1797. június 17-én. 1822-ben szentelték pappá Vácott. 1837-ben lett Alsónémedi plébánosa, ahonnan 1849-ben távozott Herencsénybe. Balassagyarmaton halt meg 1879. július 5-én.

Benkő Péter

Forrás: adtplus.arcanum.hu, wikipedia.hu, A váci Egyházmegye történeti névtára, 1917

MÁRIA RÁDIÓ

Mária Rádió imakör

A következő imaórákat 2018.01.08-án hétfőn az esti szentmise után tartjuk a közösségi házban. Az újév első imaóráján köszöntjük a Szűzanyát egy szép Mária énekkel. Rövid imádság után kérjük a Szentlélek kiáradását minden jelenlévő testvérünkre, hogy általa megerősödve ráhangolódhassunk a szűzanyával való találkozásra. Ezt követően meghallgatunk egy újabb tanúságot. Ezt ábeszéljük a saját életünkre vonatkoztatva áttanulmányozzuk. Majd a hozott imaszándékokat feltárjuk, a Szűzanya elé tesszük egy Mária litánia elimádkozásával. Utoljára pedig megköszönjük a Szűzanyának, hogy ma is itt lehetünk és együtt felemelhettük szívünket-lelkünket Hozzá, Égi Édesanyánkhöz.

Újévi jókívánság

Békét, csendet, mely elűz vihart,
Szent erőt, mely próba közt kitart,
Érző szívet, mely nyhít nyomort,
S mély alázattal porig hajolt,
Örömet, mely napsugárként
Tud gondfelhők között is szórni fényt,
Bátorságot, mely meg nem remeg
S kész odaadni kincset, életet,
Szívet, mely a bűnöst szereti,
Gyengeségét, vétkét elfedi,
És hitet, mely, mint a sas madár
Fölfelé tart és az égbe száll,
Melynek nincs nehéz, nincs, nem lehet...
Ezt kívánom! S kell-e több neked?

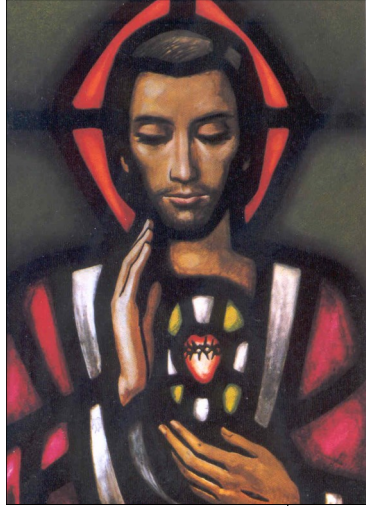
Jézus Krisztusban mindezt megtalálsz.
Beteljesíti ezt a kívánságot.
Nyomába lépsz, boldogan követed,
És hálaének lesz az életed!

Szent Imre Közösségi Ház hírei

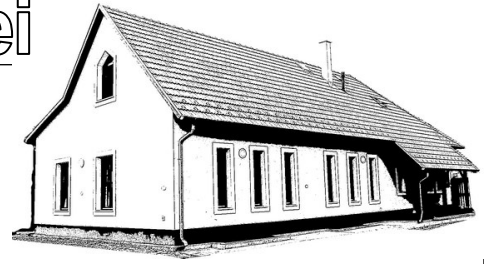
Jézus Szentséges Szívének Családja

Közös imaóráinkat 2018.jan. 7-én az esti szentmise után tartjuk a templomban.

A családok évében ezen a szentórán a keresztény családokat ajánljuk Jézus Szent Szívének és Szűz Mária szeplőtelen szívének oltalmába. Mária Istenanya, Béke királynője oltalma alatt állva Jézus Szent Szívének hódolva átadjuk magunkat és családjainkat a legszentebb családnak, Jézusnak, Máriának és Józsefnek. Az Ő példájuk legyen életünk irányadója, hogy általuk megerősödvé megtaláljuk az üdvösség útját. Köszönjük Urunk, hogy még tart a kegyelmi idő! Minden napunk egy újabb lehetőség a jóra! Jöjj Uram! Vezess minket, hogy le ne tévedjünk a Hozzád vezető útról! Jézusom, Te mondtad: Kérjetelek és kaptok, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek! Íme, most zörgetünk, keresünk és kérjük a kegyelmedet, segíts rajtunk, hogy megmaradhassunk Benned! Jézusom, Te mondtad: Amit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. Íme, most kérjük az Atyától a szükséges kegyelmeket a Benned való megszentelődéshez! Jézusom bízom Benned!

Újévi ima
(Szt. II. János Pál pápa)

Egyetlen Isten, Atya Fiú és Szentlélek!
Neked ajánljuk ma az emberi idő új kezdetét. Az évet, amely most kezdődik.
Neked ajánljuk, aki kezdet nélküli kezdet vagy, aki igazság és szeretet vagy.

Aki mindenhatóság és irgalmasság vagy. Te légy benne és cselekedjél benne, mert általad élünk, mozgunk és vagyunk. Az évnek ezt a napját az ige földi születésének titkával egyesítjük. Ő a Fiú, akit Te Atya az emberiségnek ajándékoztál, hogy egy legyen velünk. Ma különös szeretettel és gyöngédséggel vesszük körül a Názáreti Szűzanyaságát, akit Te örök Atya kiválasztottál, hogy a Te Fiad édesanyja legyen a Szentlélek műve által, aki a mi szeretetünk a kimondhatatlan háromság titkában. Üdvözlünk Újév a liturgia szövegével: Áldjon meg Téged az Úr és oltalmazzon! Fordítsa feléd orcáját és legyen hozzád kegyes! Tekintsen rád az Úr és adjon békességet! (az újév alkalmával ezeket a kívánságokat fejezzük ki egymásnak! Jézus Krisztus nevében kezdjük újra)
Az Ő neve azt jelenti: Isten üdvözít.

Januárban a Jézus Szíve Családjában a kilencedet mondják:

Dec. 25 – Jan. 2 Mészáros Jánosné Geigerné Moldvai Mariann Csermákné Molnár Anna	Jan. 3 – 11 Fodor Mária Sokorai Józsefné Surányi Antalné Rózsáné Pelsőczy Mónika Morvai Margit	Bársony Mónika Jan. 12 – 20 Györgyövc Miklósné Özv. Kiss Ferencné Özv. Szlovicsák Balázné Győrvári Imréné	Jan. 21 – 29 Kiss Lászlóné Agárdi Erzsébet Bársony Istvánné Kovács Jánosné	Jan. 30 – Febr. 7 Nagy Balázné Özv. Horváth Albertné Győrvári Pálné Végh Antalné
---	---	--	---	---

Szent Imre közösségi ház tervezett programjai

2018. január

Hétfő	Kedd	Szerda	Csütörtök	Péntek	Szombat	Vasárnap
1	2	3	4	5 18.30 óra Ifi -hittan 	6 18 óra Cursillo kiscsoport 	7 18 óra Jézus Szíve Család imája
8 17 óra Mária Rádió ima 	9	10	11	12 18.30 óra Ifi -hittan 	13	14
15	16	17	18	19 18.30 óra Ifi -hittan 	20	21
22	23	24	25	26 18.30 óra Ifi -hittan 	27	28
29	30	31				

Ökumenikus Imahét 2018

Kedves Testvérek!

Az Ökumenikus Imahét 2018. január 21-28. között lesz. Az imahét anyagát a karibi keresztyén testvérek állították össze, amelyeknek a központi igéje így hangzik: „Jobbod, Uram, dicső az erőtl...” / „Uram, a jobbod kitűnik erejével...” (2Móz/Kiv 15,6)

A országos ünnepi nyitó istentisztelet a Szent István Bazilikában lesz 2018. január 21-én, vasárnap 19 órakor. Dr. Erdő Péter bíboros mond szentbeszédet és ígét hirdet Steinbach József református püspök, a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának elnöke. Az ünnepi liturgiában szolgálnak a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa tagegyházainak vezetői.

Steinbach József elnök, Dr. Fischl Vilmos, főtítkár

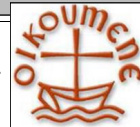
Alsónémedin január 21-én 17 órakor a katolikus, január 28-án 17 órakor a református templomban lesz ökumenikus istentisztelet.

Mindenkit szeretettel várunk!

A 2018-as imahét anyagának előkészítésére a Karib-térség egyházaival választották. Kenneth Richards kingstoni római katolikus érseknek, az Antillák Püspöki Konferenciája ökumenikus megbízottjának és Gerard Granadónak, a Karibi Egyházak Konferenciájának főtítkára vezetésével egy ökumenikus munkacsoport (férfiak és nők együtt) szerkesztette az anyagot. Köszönet illeti a Karibi Egyházak Konferenciájának és az Antillák Püspöki Konferenciájának vezetőit és minden közreműködőt. A helyi bizottság az előkészített szövegeket, imádságokat és igemagyarázatokat, egy nemzetközi csapatnak adta át, amelyet a Keresztyén Egységet Előmozdító Pápai Tanács (PCPCU) és az Egyházak Világtanácsa (EVT) közösen támogatott. Ezen a gyűlésen, amelyet 2016. szeptember 3. és 7. között a Bahamakon, a Nassau Emmaus-házban tartottak, megszerkesztették és véglegesítették a szöveget. A nemzetközi csoportnak lehetősége nyílt arra, hogy meglátogassa a Rabszolgaság és Emancipáció Pompey Múzeumát a Vendue Házban. Ezzel a látogatással a szerkesztőbizottság kifejezte tiszteletét és nagyrabecsülését a bahamaiak és a tágabb karibi térség lakóinak szabadságküzdelme iránt. A nemzetközi csapat szeretné megköszönni Patrik Pinder érsek úrnak és a Nassaui főegyházmegyének az Emmaus Központban a szíves vendéglátást. Köszönet illeti az ott dolgozó személyzetet is, akik kényelmessé tették az ott tartózkodást. Szeretnének köszö-

netet mondani a helyi ökumenikus vezetők támogatásáért: dr. Ranford Patterson lelkésznek, a Bahamai Keresztyén Tanács elnökének és Laish Boyd bahamai anglikán püspöknek, akik tudásukkal és helyi egyházi tapasztalataikkal segítették a bizottság munkáját.

AZ IMAHÉT BIBLIAI ALAPVETÉSE: 2Móz/Kiv 15,1–21 Akkor Mózes Izrael fiaival együtt ezt az éneket énekelte az Úrnak: Magasztalom az Urat, mert dicsőség övezi, a lovat és a lovast a tengerbe vetette. Az Úr az erősségem és menedékem, ő lett a szabadítóm. Ő az én Istenem, őt dicsóítom. Ő az atyám Istene, őt magasztalom. Az Úr nagy harcos, Jahve a neve. A fáraó szekerét és seregét a tengerbe vetette, legjobb harcosai elmerültek a Sás-tengerben. A hullámok elborították őket, úgy merültek a mélybe, mint a kő. Uram, a jobbod kitűnik erejével, Uram, a jobbod leveri az ellenséget. Dicsőségem nagyságával megbénított ellenségeidet, haragod tüze megemésztette őket, mint a pelyvát. Orrod leheletétől a víz feltornyosult, a hullámok megálltak, mint a fal, a habok a tenger közepén megmerevedtek. Az ellenség így szólt: üldözőbe veszem, utolérem őket, szétszortom a zsákmányt, s lelkem kielégül. Kivonom kardomat, s kezem elpusztítja őket. De te kifűjtad leheletedet, s a tenger elborította őket. Úgy merültek el, mint az ólom, a hatalmas hullámokban. Uram, ki hasonlít hozzád az istenek 16 közül? Kit övez a szent-szent úgy, mint téged? Félelmetes vagy tetteidben, csodákat művelsz. Kinyújtottad jobbodat, a föld elnyelte őket. A népet, amelyet kiszabadítottál, jóságosan vezetted, elvitted hatalmaddal szent lakóhelyedhez. A népek hallották és remegtek, Filisztea lakóit győtrelem szállta meg. Edom fejedelmei megijedtek, Moáb vezetőit elfogta a félelem, s Kánaán minden lakója reszketett. Félelem és rettegés fogta el őket, karod erejétől megmerevedtek, mint a kő. Így vonult át néped, Uram, így vonult át a néped, melyet kiváltottál. Elhozta őket és elültetted, a hegyen, amely a te szent örökséged. Ezt a helyet, Uram, te tetted lakóhelyeddé, ezt a szentélyt, Uram, a te kezéd készítette. Az Úr uralkodik örökkön-örökké. Amikor a fáraó lovai, szekerei és lovasai beértek a tengerbe és az Úr visszazúdírtotta rájuk a vizet, és amikor Izrael fiai a száraz tengerfenéken átvonultak, akkor Mirjam prófétanő, Áron nővére, kezébe vette a dobot, s az asszonyok mind utána mentek dobbal, táncot lejtv. Mirjam így énekelt előttük: „Magasztaljátok az Urat, mert dicsőség övezi, a lovat és a lovast a tengerbe vetette.” (A Szent István Társulat Biblia-kiadása)

Felhívás

KATOLIKUS BÁL

Ebben az évben

farsangban nem kerül megrendezésre a Katolikus bál. Ennek oka az idő rövidsége és az eddigi szervezők kapacitáshiánya. Szilárdan már nem tudjuk vállalni a bál megrendezésével és lebonyolításával járó terheket, áldozatokat, felelősséget. Amennyiben igény van erre a közösségi együttléti formára, szívesen átadjuk a stafétát, a tapasztalatainkat. 2004-ben elindítottuk, 14 bál le is zajlott azóta, mi is örömmel vesszük, ha nem szakad meg ez a hagyományteremtő kezdeményezés. Arra kérünk mindenkit, gondolja meg, hogy tudja-e vállalni ezt a szép feladatot. Amennyiben igen, kérjük jelentkezzen nálam.

(30/371-4660, drtoeva@gmail.com, FB elérés)

Szeretettel várom a megkereséseket!

Tóth Évi

Remete, aki jelet kapott Istentől

Illusztráció arról, amikor Isten üzenetét félreértelmezik

A remete egyszer az erdőben meglátott egy héját, aki éppen húst vitt a fészkébe, amit aztán kis darabokra szakított és nemcsak a saját fiókáit etette meg, hanem egy sérült varjúfiókát is.

A remete csodálkozott, hogy a héja megetet egy ilyen kis varjút és azt gondolta: Isten küldött nekem egy jelet. Ő még a kis sérült varjúfiókát sem hagyja el. Ő még a héjának is megtanította, hogy etetnie kell egy másik árván maradt sérült madarat. Isten minden teremtményének megadja azt, amire szüksége van. Nem akarok magam miatt aggódni többé! Isten megmutatta nekem, mit kell tennem. Nem gondoskodom többet élelemről, Isten majd gondoskodik rólam is. Így is tett. Leült az erdőben, nem mozdult el a helyéről, csak imádkozott. Három nap és három éjjel nem evett, nem ivott, csak imádkozott. Három nap után annyira legyengült, hogy a kezét sem tudta felemelni. A nagy gyengeség miatt elaludt. Álmában megjelent egy angyal.

Az angyal összevonta szemöldökét és azt mondta:

- A jel valóban neked szólt. De azért, hogy megtanuld utánozni a héját!

forrás: <http://tanulsagos.lapunk.hu/?modul=oldal&tartalom=1193756>

Egy perc bölcsenység...

Egyházközségünk hírlapját, a Szent Kereszt újságot az általunk megvásárolt nyomtatón készítjük.

A kiadvány ingyenes,

viszont adományokat köszönettel elfogadunk a lap fenntartására, amellyel hozzájárulhatunk a papír-, és a tinta költségeihez.

Az adományokat nagyon szépen köszönjük!

SZENT KERESZT

Az Alsónémedi Római Katolikus Egyházközség
Kiadványa. Megjelenik havonta.

Szerkesztők: Dr. Tóth Éva, Benkó Péter

A szerkesztőség e-mail címe: szentkereszt2351@gmail.com

Köszönettel fogadunk minden észrevételt, segítséget!